

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1907. Andra Kammaren. N:o 25.

Tisdagen den 19 mars.

Kl. $\frac{1}{2}$ 3 e. m.

§ 1.

Justerades protokollet för den 12 innevarande mars.

§ 2.

Föredrogos hvar för sig Kungl. Maj:ts å kammarens bord hvilande propositioner; och hänvisades därvid till konstitutionsutskottet Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ändrad lydelse af §§ 7, 9, 11, 12, 28, 32, 33, 35, 86 och 105 regeringsformen samt § 38 mom. 2 riksdagsordningen.

Till lagutskottet öfverlämnades Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i vissa delar af 30 kap. rättegångsbalken;

Kungl. Maj:ts proposition med förslag till understöd m. m. åt vaktkonstapeln vid tvångsarbetsanstalten i Karlskrona J. A. Nilsson för honom genom olycksfall i tjänsten tillskyndad skada hänvisades till statsutskottet.

Efter föredragning häruppå af Kungl. Maj:ts proposition an- *Remiss af en*
gående ny aflöningsstat för statskontoret lämnades på begäran *proposition.*
ordet till

Herr Widén, som yttrade: Herr talman, mina herrar! Till en början skall jag anhålla att få uttala min tillfredsställelse öfver att man nu äntligen fått fram en del, om också icke så stor, af löneregleringskommitténs förslag. Såväl kommittén som tjänstemännen hafva länge nog väntat på, att löneregleringsförslaget skulle framläggas för Riksdagen och löneregleringen således åtminstone påbörjas.

För min del har jag icke heller någon anledning att uttrycka någon missbelåtenhet med att Kungl. Maj:t i det nu framlagda förslaget så väsentligt höjt de lönesatser, som kommittén föreslagit. Det är nu fyra år sedan kommittén bestämde dessa lönesatser, och den tid, som sedan dess gått, har medfört en så stor stegring af behofven liksom äfven af pretentionerna, att man väl kunde både vänta och hoppas, att lönesatserna skulle väsentligen höjas.

Remiss af en
proposition.
(Forts.)

Men man har tillika väntat att, då Kungl. Maj:t så betydligt höjt lönebeloppen, åtgärder skulle vidtagas för att från tjänstemännen för statens räkning få fram en fullt tillfredsställande arbetsprodukt. I detta hänseende anser jag det kungl. förslaget särskildt i en punkt vara bristfälligt, och har därför velat nu särskildt fasta uppmärksamheten vid denna del af detsamma. Såsom bekant hade löne regleringskommittén i uppdrag icke endast att framlägga förslag rörande reglering af statens ämbetsverks och myndigheters löneförhållanden, utan äfven att taga under öfvervägande, huruvida »genom förenklingar i förvaltningen tillfälle kunde beredas till indragning af tjänster, som genom de förändrade anordningarna kunde undvaras». Kommittén har visserligen ansett, att i detta uppdrag icke skulle ligga att afgifva förslag till en allmän omläggning af de hittills häfdvunna förvaltningsorganisationerna hos oss, men kommittén har dock på grund af sitt uppdrag framlagt tämligen vidtgående organisationsförändringsförslag samt i sammanhang därmed förslag om indragning af tjänster. Dessa beröra emellertid icke så mycket statskontoret, som fastmera kammarkollegium och kammarrätten. De afse, bland annat, att få bort den tredubbla instansordning, som i de flesta administrativa mål numera är stadgad och hvilken kommittén ansett hindersam och onödig. Jag vill ej vidare uppehålla mig härvid, utan nämner detta endast i förbigående, för att i detta sammanhang erinra om, att de indragningar af tjänster, som kommittén föreslagit, i väsentlig mån betingats ej uteslutande af de föreslagna organisationsförändringarne, utan därjämte äfven af de af kommittén förordade förenklingar i arbetssättet och likaså af dess förslag om utsträckning af arbetstiden och bestämda föreskrifter i fråga om densamma.

Hvad nu frågan om förenklingar i arbetssättet angår, så har kommitténs förslag i denna del ganska mycket uppmärksamrats, och det äfven af tjänstemännen och ämbetsverken. Man finner t. ex. att i generalpoststyrelsen en del af kommittén föreslagna förändringar införts och likaså i kommerskollegium, hvars nuvarande chef visat ett ganska stort intresse för reformer af dylikt slag; ja äfven till någon del i kammarrätten och, som jag tror, i statskontoret. Nu senast har man funnit, att kommitténs idéer äfven upptagits i det nyligen afgifna betänkandet angående telegrafstyrelsens omorganisation; och justitieombudsmannen har gjort detsamma, i sin till chefen för justitiedepartementet aflättna framställning rörande förändrad anordning af arbetssättet i hofrätterna. — I förevarande proposition har herr finansministern i detta afseende lofvat, att vid utarbetande af ny instruktion och arbetsordning för statskontoret kommitténs förenklingsförslag skola tagas i öfvervägande, i den mån ske kan. Och det lär äfven vara meningen, efter hvad mig meddelats, att tillse, huruvida icke allmännare bestämmelser genom t. ex. cirkulär eller dylik generell föreskrift skulle kunna meddelas

angående förenklingar i arbetssättet uti de centrala ämbetsverken i allmänhet. Härmed får man väl således vara nöjd; endast under uttalande af den förhoppningen, att hvad som sålunda utlofvats och hvad som kommer att föreslås skall innebära verkliga reformer på detta område, så att icke, såsom dess värre nog ofta förr har skett, alltsammans torkar in, som man säger.

Men i fråga om arbetstiden förhåller det sig något annorlunda. I detta afseende hade kommittén uppställt såsom en allmän förut-sättning för löneregleringar inom de centrala ämbetsverken, att det borde stadgas, att samtliga ordinarie tjänstemän och betjante skulle, där ej för särskilda fall undantag, efter pröfning, medgifves, vara å tjänsterummen tillstädes minst sex timmar hvarje söckendag. Detta förslag har, såsom vi veta, från tjänstemännens sida mött ett ganska starkt motstånd, och i denna del har, kan man säga, byråkratismen afgått med segern. Det föreliggande förslaget innehåller ej någon allmän föreskrift om utsträckt tjänstgöringstid å tjänsterummet, utan det ställes endast i utsikt att bestämmelser därom skola meddelas i framtida instruktioner och arbetsordningar. Men äfven detta ställes icke i utsikt att genomföras annat än för de lägre tjänstemännen, icke för de högre.

Man hade dock kunnat hoppas, att finansministern skulle hafva följt sin kollega civilministern i spåren, hvilken, såsom vi veta, uti den nyligen framlagda kungl. propositionen i fråga om telegrafstyrelsens lönereglering föreslagit öfver hela linjen, såväl för de lägre som för de högre tjänstemännen, ja äfven för chefen, åtta timmars tjänstgöringstid å tjänsterummet. I stället har finansministern kommit med en utförlig bevisning, att göromålen hos telegrafstyrelsen äro annorlunda beskaffade än t. ex. i statskontoret. Det är ju alldeles tydligt, att det icke är lika göromål i dessa båda ämbetsverk, ehuru skillnaden väl ligger mera på det materiella än på det formella området, hvilket sista i detta fall har mest att betyda. Men då man däraf drager den slutsatsen, att inom statskontoret sex timmars arbetstid på tjänsterummet icke skulle vara lämplig, är man inne på de oriktiga slutsatsernas område. Jag kan icke betrakta det annat än som en ren fiktion, ty det är alldeles säkert, att i statskontoret, likasom i telegrafstyrelsen, en bestämd, utsträckt tjänstgöringstid å arbetsrummet skulle vara till stort gagn såväl för arbetets kvalitet som framför allt för dess kvantitet. Ty därutinnan har finansministern gifvetvis rätt, att det är arbetsprodukten, som är afgörande i denna fråga.

Det är för öfrigt ganska egendomligt att i finansministerns motivering upprepade gånger se sådana uttryck framkomma, som t. ex. »det arbete, hvilket måste ske på tjänsterummet», »det arbete, som endast kan förläggas till tjänsterummet», »tjänstemän, som måste hafva sitt arbete uteslutande eller så godt som uteslutande förlagdt till tjänsterummet». Det är ju alldeles, som om han

Remiss af en proposition.
(Forts.)

Remiss af en
proposition.
(Forts.)

skulle motivera rena *motsatsen* till den ofvan angifna uppfattningen, hvilket väl går vida längre än hvad han afser. Hans motivering går — tyckes det mig — ut därpå, att strängt taget borde *allt* arbete förrättas i hemmet och på tjänsterummet endast sådant arbete, som man är alldeles tvungen att förlägga dit och som icke kan förrättas annorstädes. Det skulle sålunda kunna vara nog, om registratorn, hvars arbete för allmänhetens skull naturligtvis måste ske å tjänsterummet, vore där; de öfriga tjänstemännen däremot behöfde kanske icke alls komma dit, ty man kan ju säga, att deras arbete till allra största delen skulle *kunna* förrättas hemma; till och med föredragningarna skulle ju kunna ske där; vederbörande finge för dess skull gå hem till hvarandra. — Det vore naturligtvis ett utomordentligt bekvämt sätt att anordna arbetet; då kunde tjänstemännen sköta sig och arbetet alldeles som de behagade.

Att sådant arbete som beredning af utslag och utlåtanden icke lämpligen skulle kunna förrättas å tjänsterummet, är ett påstående, som man ofta hör, men hvilket nog i allmänhet icke torde ha fog för sig. Det finnes visserligen sådant arbete, såsom t. ex. beredning af mera omfattande utlåtanden o. d., då man måste studera litteratur i större omfattning, som med fördel kan förrättas i hemmet. För sådana fall är det kommittén föreslår undantag. Men jag vågar påstå, att det allra mesta äfven af beredningsarbetet kan förrättas minst lika väl å tjänsterummet som i hemmet. Man har å tjänsterummet tillgång till förut afgifna utlåtanden och utslag i liknande ärenden som det, hvarom fråga är, eller ärenden som därmed sammanhänga, man har där ofta nog bättre tillgång till litteratur än hemma, och vidare har man tillfälle att utbyta tankar med andra. Jag tror, att man kan säga — för att nu taga exempel från ett område, som jag väl känner till — att landssekreterarne ha fullt ut så mycket sådant beredningsarbete som någonsin flertalet tredje gradens tjänstemän i de centrala verken. Men jag vet af egen erfarenhet, att det går mycket väl för sig för landssekreteraren att verkställa dylikt beredningsarbete å tjänsterummet, ja till och med bättre än i hemmet. Det gäller härvid, bland annat, att man ordnar allmänhetens mottagning på ett förnuftigt sätt. Äfven i sistnämnda hänseende tror jag, att landssekreterarne äro fullt ut lika illa ställda som någonsin tredje gradens tjänstemän i de centrala verken, i det de förra ha fullt ut lika stor mottagning af allmänheten som de senare. Och man kan — det vet jag — göra sig mera oberoende af allmänhetens besök, om man ordnar saken på ett förnuftigare sätt, än nu i allmänhet är fallet.

Det hufvudsakliga är, såsom jag nämnde, att man får fram en ordentlig och tillfredsställande arbetsprodukt för statens räkning från tjänstemännens sida. I det hänseendet äro förhållandena för närvarande icke tillfredsställande, såsom äfven telegrafkommittén har vitsordat. Det fordras ovillkorligen enligt mitt förmenande

*Remiss af en
proposition.
(Forts.)*

större ordentlighet och punktlighet i fråga om iakttagandet af arbetstiderna. Såsom det nu är, är det mångenstädes synnerligen illa beställt i den delen. För många tjänstemän torde *hela* arbetstiden nog icke uppgå till mer än fyra eller fem timmar om dagen, ja, de finnas, för hvilka den kanske icke ens är så lång. I allmänhet komma de upp i ämbetsverken kl. 11 och gå därifrån kl. 3, ja, jag vet exempel, färska nog, på tjänstemän, som icke komma upp förrän kl. 1, men i alla fall gått kl. 3. Icke kan detta anses vara tillfredsställande? Det hände löneregreringskommittén, då den en gång ville tala med en tjänsteman i ett af de centrala verken — det var icke statskontoret; jag säger det till förekommande af missförstånd — att den fick söka honom först i ämbetsverket; där var han icke, så i hans hem; där var han icke heller. Så enligt anvisning sökte man honom på ett bolagskontor, icke heller där; i en bank; nej, icke heller där var han. Slutligen sökte man honom i en kommitté, där han troddes möjligtvis kunna vara. Såvidt jag nu kan påminna mig, fick man icke alls tag i honom den dagen. Är sådant riktigt?

För några år sedan skulle jag ha några upplysningar i ett centralt ämbetsverk här i Stockholm, och jag gick upp och sökte chefen för verket — han står nu icke längre kvar, utan har afgått — och då svarades mig: »Han bor på landet» — detta var på en onsdag. — »Jaså, är han icke i tjänstgöring?» — »Jo, men han är på landet i alla fall.» — »När kommer han igen?» — »Ja, sannolikt kommer han in om lördag», fick jag till svar. — »Nå, än sekreteraren då, kan jag få tala med honom», frågade jag vidare. — »Nej, han är icke heller uppe.» Jag måste då vända mig till en underordnad tjänsteman för att sålunda få mina angelägenheter utträttade så godt ske kunde.

Jag vill äfven anföra ett annat, närmare liggande fall — det inträffade för icke mer än ett par månader sedan. Jag kom upp till ett annat centralt ämbetsverk; klockan var 12, och jag trodde, att det var en lämplig tid för att söka de personer, jag önskade träffa. Jag frågade efter vederbörande föredragande »Han är icke kommen ännu», svarades det mig. — »Kanske jag kan få tala med chefen?» — »Ja, han är heller icke kommen.» Jag måste gå min väg igen för att i stället komma upp en annan dag; såvida jag icke skolat föredraga att sätta mig och vänta en obestämd tid, ty vaktmästaren kunde icke närmare angifva, när någon af dem, jag sökte, skulle komma upp. Nu är det alldeles gifvet, att man kan säga, att sådana fall som de anförda tillhöra undantagen. Ja, låt så vara — jag kunde ju ha haft en synnerlig otur dessa gånger. Jag tror dock, att mången med mig kan vitsorda, att sådana fall, som jag nu skildrat, visst icke äro så ovanliga.

Tacka vet jag då att söka statsråden — det är mycket tacksammare. Det finnes ingen ämbets- eller tjänsteman här i Stock-

Remiss af en proposition.
(Forts.)

holm, som jag under senare tider så många gånger besökt som civilministern, men honom har jag alltid råkat, vare sig jag kommit kl. 10, 12 eller 4. Jag tror också, att statsråden nog i allmänhet ha fullt ut 6 timmars arbetstid å tjänsterummet, vare sig detta ligger i departementet eller i statsrådsberedningen eller i kanseljrummet eller kanske här i Riksdagen. När jag hade den äran att sitta vid Konungens rådsbord och vara chef för civildepartementet, kom jag upp till departementet ofta nog kl. $\frac{1}{2}$ 10, senast kl. 10 hvarje morgon; jag hade nämligen min mottagningstid mellan kl. 10 och 11. För öfrigt tror jag, att det var jag, som införde den ännu bibehållna kutymen i civildepartementet, att statsrådet har sin mottagningstid kl. 10—11. När jag då kom, var emellertid ofta nog icke ens någon vaktmästare kommen, och i regel fick jag vänta en à en och en half timme, innan någon tjänsteman infann sig. Den förste, som kom efter mig, var expeditionschefen. Sedan fingo vi, han och jag, ofta sitta där till fram emot kl. 6, men då hade alla tjänstemän gått långt dessförinnan. Detta, att statsrådet och expeditionschefen kunna ha så lång arbetstid å tjänsterummet, borde väl vara det mest eklatanta vittnesbörd på, att sådant väl går för sig. Då de kunna vara där så länge, borde man kunna fordra, att äfven de underordnade skulle vara där minst lika lång tid.

En ökning af arbetsintensiteten i ämbetsverken har fordrats och länge fordrats af Riksdagen och äfven af den upplysta allmänheten. Men till en ökning af arbetsintensiteten kommer man icke, för så vidt man icke får det ordentligt ställdt med tjänstgöringstiden, och dithän kommer man icke heller, såvida man icke meddelar bestämda föreskrifter om arbetstiden på tjänsterummet och utsträcker densamma; och det för alla grader. Jag kan för min del icke alls gilla det betraktelsesättet, att man här skulle stadga en utsträckt tjänstgöringstid för de lägre tjänstemännen men låta de högre därvid slippa undan. Detta hör till det förhatliga slag af lagstiftning, där man för de lägre stående stiftar lagar, som icke afses att gälla för de högre. Men det är icke nog med den sidan af saken, utan det är därhos så ytterst viktigt, att de högre tjänstemännen äro på tjänsterummet lika länge som de lägre skola vara där. Detta främst för deras eget arbetes skull — hvilket i sig är högst angeläget — men icke blott därför ens, utan jämväl för exemplets skull och för att de skola kunna ordentligt öfvervaka de underlydande i deras arbete. Hvar och en, som haft med underlydande att göra, måste känna till den ofantliga betydelse för den underordnade, som ligger däri, att han vet, att de öfverordnade draga samma lass som han och äro underkastade samma bestämmelser som han i arbetet.

För att visa, huru man äfven i vissa ämbetsverk ser saken, skall jag, i detta sammanhang be att få tala om att jag i höstas en gång språkade med chefen för ett centralt ämbetsverk i Stock-

holm — det var dock icke chefen för vare sig statskontoret, kammarkollegium eller kammarrätten —. Han sade mig då, att han önskade, det lönereglerringsförslaget snart måtte komma före, speciellt för att få in bestämmelsen om 6 timmars arbetstid å tjänsterummet, detta utan att jag alls gaf anledning till ett sådant yttrande. Och han fullföljde detta så, att han sade sig omöjligt kunna få någon ordning i arbetet inom verket och få upp arbetsintensiteten utan en sådan bestämmelse.

Jag anser det sålunda vara en angelägenhet af mycket stor vikt att, då en så väsentlig höjning af tjänstemännens löner är föreslagen, man också bör taga hänsyn till nödvändigheten af att öka arbetsintensiteten, och dit hör i första rummet en utsträckning af arbetstiden å tjänsterummet. Det gäller här ej så mycket statskontoret — förhållandena där torde vara bättre än på andra håll — utan att de beslut, som nu fattas och som blifva normerande för de centrala ämbetsverken i allmänhet, blifva ägnade att leda till ofvan nämnda mål. Ty utan en utsträckning af arbetstiden på tjänsterummet kommer man aldrig till något resultat i detta stycke.

Emellertid vågar jag påstå, att denna sak har äfven en djupare innebörd. Det har klagats öfver — och under de senare åren har man fått höra det mer än eljest — att vi svenskar i allmänhet icke bedrifva ett tillräckligt intensivt arbete i vår gärning. En viss sanning torde ligga i detta påstående. Det är utan tvifvel synnerligen angeläget, att vi sträfva att öka intensiteten i vårt arbete. Ur den synpunkten är det emellertid sannerligen icke oviktigt, utan i högsta grad viktigt, att statens ämbetsverk gå i spetsen; att arbetsintensiteten där ökas. Och mig synes, som om Riksdagen, då den nu inlåter sig på ett afgörande, som är bestämmande för framtiden med afseende på de centrala ämbetsverken, har all anledning att också se till att åtgärder för nämnda ändamål vidtagas.

Vidare anfördes ej. Kammaren beslöt att öfverlämna ifrågasvarande proposition jämte det i anledning af densamma nu afgifna yttrandet till statsutskottet.

Till sistnämnda utskott remitterades jämväl Kungl. Maj:ts propositioner:

angående inköp af den kvarstående delen af Dädesjö församlings gamla kyrka m. m.;

angående rätt för rektorn vid folkskoleseminariet i Strängnäs S. F. G. Lundqvist till uppflyttning i högre lönegrad;

angående anordningar för eldens ledning å pansarfartygen; och

angående pension åt tryckeriföreståndaren vid sjökarteverket
A. J. Aurell.

Remiss af en proposition.
(Forts.)

§ 3.

Härefter föredrogs, men bordlades åter statsutskottets utlåtande n:o 5.

§ 4.

Föredrogs hvart för sig statsutskottets memorial:

n:o 47, i anledning af kamrarnas skiljaktiga beslut i fråga om en ny förbindelseled mellan Baggensfjärden och den inre Stockholmsskärgården;

n:o 48, i anledning af kamrarnas skiljaktiga beslut i fråga om anslag till utgifvande af en uppslagsbok, innehållande kortfattade upplysningar angående 1907 års Riksdag och dess arbete; och

n:o 49, i anledning af kamrarnas skiljaktiga beslut i frågor rörande anslag under riksstatens tredje hufvudtitel;

och blefvo de i dessa memorial föreslagna voteringspropositionerna af kammaren godkända.

§ 5.

Vidare föredrogs statsutskottets memorial, n:o 50, i anledning af kamrarnas skiljaktiga beslut i frågor rörande anslag under riksstatens nionde hufvudtitel.

Punkterna 1 och 2.

De däri föreslagna voteringspropositionerna godkändes af kammaren.

Punkten 3.

Lades till handlingarna.

§ 6.

Föredrogs, men blefvo ånyo lagda på bordet Andra Kammarrens fjärde tillfälliga utskotts utlåtande, n:o 10, och Andra Kammarrens första tillfälliga utskotts utlåtande, n:o 11.

§ 7.

Följande nya motioner afgåfvos, nämligen af:

herr *D. Persson* i Tällberg, n:o 213, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag innefattande särskilda bestämmelser om arrende af viss jord å landet inom Norrland och Dalarna; och

friherre *A. T. Adelswärd*, n:o 214, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående stadsplan och tomtindelning m. m.

Dessa motioner bordlades på begäran.

§ 8.

Till bordläggning anmäldes statsutskottets utlåtanden och memorial:

n:o 2, angående regleringen af utgifterna under riksstatens första hufvudtitel, innefattande anslagen till kungl. hof- och slottstaterna;

n:o 51, i anledning af dels Kungl. Maj:ts proposition till Riksdagen med förslag till lag angående civila tjänstinnehafvares rätt till pension m. m. dels ock fyra i anledning af samma proposition väckta motioner;

n:o 52, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition till Riksdagen angående omföring till en pensionsfond för civila tjänstinnehafvare af vissa löneinnehållningar;

n:o 53, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition angående ökning af lånefonden för rederinäringens understödjande;

n:o 54, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition angående beredande af lånemedel för år 1907 för fortsatt utveckling af statens telefonväsende;

n:o 55, om anvisande af de i regeringsformens 63 § föreskrifna kreditivsummor;

n:o 56, angående riksgäldskontorets bokföring;

n:o 57, angående inrättande af en svensk statsskuldbok; och

n:o 58, angående afättande, i anledning af 1906 års statslåns upptagande, af medel för amortering å statsskulden;

lagutskottets utlåtanden:

n:o 28, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder till tryggande af aftal rörande leverans af elektrisk energi; och

n:o 29, i anledning af väckta motioner om ändring af 15 § i förordningen angående försäljning af vin och öl; samt

Andra Kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande, n:o 13, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående statistiska uppgifter rörande alkoholens verkningar.

§ 9.

Anmäldes och godkändes bevillningsutskottets förslag till Riksdagens skrifvelse, n:o 41, till Konungen, i anledning af Kungl.

Maj:ts proposition med förslag till förordning angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen af varor, afsedda att till riket införas.

Vidare anmäldes och godkändes lagutskottets förslag till Riksdagens skrifvelse, n:o 32, till Konungen, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående aflösning af afgäld från afsöndrad lägenhet.

§ 10.

Justerades protokollsutdrag.

§ 11.

Ledighet från riksdagsgöromålen beviljades:

herr <i>J. W. Bengtsson</i> i Häradsköp under 10 dagar fr. o. m. den 21 mars,				
» <i>A. Olsson</i> i Tyllered	» 12	»	» 21	»
» <i>C. J. Öberg</i>	» 12	»	» 21	»
» <i>C. F. Petersson</i> i Dänningelanda	» 8	»	» 21	»
» <i>N. Nilsson</i> i Skärhus	» 10	»	» 22	»
» <i>N. Jönsson</i> i Kvarnberga	» 10	»	» 22	»
» <i>J. Hellgren</i>	» 13	»	» 22	»
» <i>F. Berglund</i>	» 12	»	» 21	»
» <i>J. Andersson</i> i Baggböle	» 12	»	» 21	»
» <i>A. L. Lundström</i>	» 12	»	» 21	»
» <i>A. A. Eriksson</i> i Rödsta	» 12	»	» 21	»
» <i>C. G. Johansson</i> i Aflösa	» 8	»	» 20	»
» <i>A. P. Risberg</i>	» 13	»	» 21	»
» <i>F. E. Neess</i>	» 9	»	» 25	»
» <i>C. J. F. Ljunggren</i>	» 9	»	» 25	»
» <i>K. V. Beckman</i> i Linköping	» 12	»	» 22	»
» <i>F. Söderbergh</i> i Karlshamn under den 22 mars,				
» <i>C. R. Johansson</i> i Jönköping under 14 dagar fr. o. m. den 21 mars,				
» <i>C. A. Danielsson</i>	» 13	»	» 22	»
» <i>E. A. Leksell</i>	» 14	»	» 21	»
» <i>L. J. Carlsson</i> i Malmberget	» 12	»	» 21	»

Kammarens ledamöter åtskildes häruppå kl. 3,20 e. m.

In fidem
Herman Palmgren.